

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1919/07
13.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Цркве "ББ", коју заступа БА, правобранилац "ВВ" епископије у Београду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 13655/06 од 21.12.2006. године, у седници одржаној 13.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. 13655/06 од 21.12.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П. 5175/02 од 17.2.2006. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да има право својине на идеалних 56/100 делова зграде - куће ГГ, што би тужена дужна била признати и трпети да пресуда служи као основ за укњужбу права својине тужиљи у земљишним књигама, као неоснован. Ставом другим изреке, решено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж. 13655/06 од 21.12.2006. године, жалба тужиље је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је подно одговор на ревизију тужиље.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 399. у вези са чланом 491. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

Нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на које се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Током поступка је утврђено да је тужена власник по основу наслеђа куће ГГ, иза смрти покојне ПП, а по решењу Четвртог општинског суда у Београду О. 248/81 од 24.2.1981. године. Овим решењем конституисано је право доживотног уживања тужиље на спорној непокретности. Правоснажном пресудом због изостанка од 7.9.1992. године, тужена је обавезана да о свом трошку изради пројекат и инвестира санацију и адаптацију куће или да у ту сврху исплати тужиљи износ од 250.000,00 динара. Тужена није добровољно поступила по наведеној пресуди, а тужила није тражила судско извршење пресуде, већ је самоиницијативно и о свом трошку извршила адаптацију куће. Грађевинска вредност нове и реконструисане зграде износи 1.075.887,60 динара, а вредност изведених радова износи 56% укупне вредности објекта. Тужила је извела реконструкцију предњег дела зграде гледано са улице, а за изведене радове није прибавила грађевинску дозволу.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиље којим је тражила да се према туженој, као власнику по основу наслеђа, утврди право својине на спорној кући, са сувласничким уделом од 56% и са правом укњижбе.

Наиме, неоснованост тужбеног захтева произлази из одредаба члана 20. става 1. и 24. става 1. Закона о основама својинско-правних односа, којима је прописано да се право својине стиче по самом закону, а лице које изгради грађевински објекат на земљишту на које други има право својине, стиче право својине и на земљишту на коме је грађевински објекат изграђен, као и на земљишту које је неопходно за редовну употребу тог грађевинског објекта, ако није знало нити је могло знати да гради на туђем земљишту, а власник земљишта је знао за изградњу и није се одмах успротивио.

У конкретном случају, нису испуњени законски услови за стицање права својине са траженим сувласничким уделом тужиље на објекту у власништву тужене. Доградњом или адаптацијом туђег или сувласничког грађевинског објекта не стиче се право својине, осим ако законом или уговором није другачије одређено, а тужиља право својине није стекла ни према закону нити је доказала да је то право писаним или усменим уговором са туженом одредила, што се ревизијом неосновано побија. У овом случају не може се применити ни изузетак од правила да се адаптацијом и доградњом не стиче право својине, јер је исти везан за савесност градитеља и постојање посебног дела зграде као резултата извршених грађевинских радова. Тужиља није савестан градитељ, што произлази из чињенице да је као носилац права доживотног уживања извршила адаптацију непокретности чији је власник тужена, нити је доградила посебан део граде који представља посебну грађевинску целину, а само савестан градитељ доградњом стиче право својине на том посебном делу, сходно члану 24. став 1. Закона о основама својинско правних односа, како то правилно закључују нижестепени судови.

Зато су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев, којим је тужиља тражила да се утврди да је сувласник по основу градње - уложених средстава, па наводи ревизије да је тужиља постала сувласник ове куће, по закону, нису основани.

Врховни суд је одлучио као у изреци применом члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СМ